

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовикъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишна безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по цв. на по' год. скупљ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

ПУТНИЧКА ПИСМА

(Продуженије.)

Швајцери борећи се крозъ то дуго време за своју слободу, добыли су име и важностъ храбрихъ людји, које су име и доцније свуда осведочили, и цела Европа и данасъ почитује њихъ за јунаке. Они су често побједили непријатеља своје са войскомъ у пола манџомъ, него што е противна страна имала; то сведоче битке кодъ Гранзона и Муртена, гди су Швајцери са 34. хиљаде войника, побједили 60. хил. непријатеља. Слога Швајцера толико е успјела, да су све околне сусједне државе, шта више и сама Аустрија, гледале да добију пријатељство швајцерскогъ саюза, и да имъ у помоћи ако бы узтреба, буде. Француска, Папа и Млѣтчка република, шилjali су велике суме новаца, барјаке и друге поклоне обштинама, да бы њихъ више къ себи привукли. Тымъ начиномъ успјехъ се много, те се у Швајцерској многе вароши, између себе сбогъ зависти позавађају. — Максимилијанъ царъ Аустријски, заедно са цѣлымъ немачкимъ саюзомъ завоје наново на Швајцере, но они се одрже, и у седамъ крвави боева побједоу непријатеља своје независности. У Базелу учине миръ 22. Септем. 1499. год. и ту се са свимъ разделе и разтаве одъ немачкогъ царства, и отресе се свакогъ туђегъ туторства.

Одъ тогъ времена рачунају Швајцери своју независностъ. После годину дана тукли су се са Францускомъ и оружјемъ своимъ продру чакъ до Дижона, гди су Французи одъ њихъ миръ за новце купили. Доцније премести се позориште рата у Италију; освоје за туђу рачунъ цѣлу Ломбардију — и године 1513. побједоу Французе на Новари тако, да су се одъ бѣгства едва у Лиону задржали. Француска почитујући јунаштво Швајцера, учини 1516. год. вѣчни миръ съ њоме, кои одъ стране Швајца није нигда, а одъ стране Француске текъ 1798. год. нарушенъ.

Кадъ се у Немачкој поведе тридестогодишњи ратъ сбогъ реформаціе, коју е Лутеръ започео, Швајцера такођеръ неостане мирна; Лутерове, на здравомъ разуму основане мысли, нађу и у Швајцерској послѣдователя: кои противу католика најпре речима и основима, а после и оружјемъ почну се борити. Осигурани у својој независности, почели су свој верозаконъ поправљати, и сбогъ тога међу собомъ туђи се. — Цвингли у Циригу, Еколампадиусъ у Базелу, Халеръ и Мануелъ у Берну, Фарелъ и Калвинъ у Женѣви и многи други, заузму се да доведу своју цркву на праве Евангелске истине, које су крозъ то-

тике године, многимъ додатцима, завиене или изопачене биле. Много боева было е између католика, и они кои су се одъ римске цркве отргли. Та неслога подпиривана е јошъ више, одъ страни владатеља — а особито изъ Рима. И у то време био е тако названъ: „Златни саюзъ“ кои е се за одржанъ римске вере, противу новы протестанта боріо. — Кадъ се та црквена распра у немачкој стиша, онда се и њима опетъ слога и миръ поврати. Доцније пошто су се околне државе оснажиле, грозила е малой швајцерској опасностъ, она е према сили свој сусједна была слаба, и само околности политичне биле су емацъ њне независности; еръ ни една држава није могла допустити другој да заузме Швајцъ. Французи после њихове револуціе, безъ икаквогъ узрока уђу съ войскомъ у Швајцерску, и многе вароши а особито Бернъ опљне, и почну заповедати као у својој кући. — За време рата, кадъ е Француска тукла се са цѣломъ Европомъ, Швајцера рада е была немешати се ни у едну страну, но то није могла чинити, еръ войске Француске, руске и аустријске, ишле су крозъ Швајцерску и тукле су се међу собомъ гди су се годъ среде — Суваровъ и Масена делили су мегдане, по овимъ предѣлима. Швајцери није знали које ће се стране држати — видели су да ни една немисли съ њима искрено, и да свака ради и воје само у свомъ интересу. Пошто Наполеонъ падне и миръ се у Европи поврати — и Швајцера е продужила уживати своја права. Доцније сбогъ слободне печатни, која е справмъ европски владатеља као што имъ се чинило, неумерена была; и сбогъ тога што е Швајцера едино прибѣжиште политични слободно мислећи бегунаца была, све главније силе почну протестирати, и опоромъ са Швајцромъ поступати, највише сбогъ политични бегунаца, кои су после догађаја у 1830. год. изъ своју земљу скупљали се ту, и одатле бунили по средствомъ књига и новина своје земљ. Шта више Француска, стави войску на границу, и тражила е Луи-Наполеона, кои е после осуебене буне у Штрасбургу утеко био у Швајцъ у Тургау гди е се јошъ пре неколико година за швајцерскогъ грађанина уписао. Швајцера дигне такође войску да брани своја права, но Луи-Наполеонъ 22. Септ. 1838. године, обећа се, да ће оставити Швајцерску, да бы тyme уклоно своју између те две државе, као што и буде, и старо пријатељство поврати се опетъ.

Швајцера има само едну гагрицу, која јој слогу гризе, која јој одъ толико година унутрашњи незгоде, немиле и честе међусобне боеве узрокује, а то су езуити, кои су се уселили, и кои немогу никако да се избаве, еръ они кои су католици яко се за њихъ заузимају, и све

више и више разширюю се. Швайцерци међу собомъ одъ толико година свађаю се, и они су тај узрокъ веро-законе па по томъ и политичне неслоге, они, проклета имъ душа, подпирую мрзость, да братъ на брата ратуе, но како коя година, и што већма просвета напредуе, тымъ се болъ њиови трагови одкриваю, и тымъ манъ имаю у-плива на народъ. Они су узрокъ, те и пре, и сада ови последњи десетъ година, непрестано, готово сваке го-дине, было е по свима готово окружјама узнемираваня и крви, но по већој части њиова напрезаня угушавана су срећно. — И данъ данасъ, има разпре између некиј ва-роши сбогъ њи, ербо пропаганда изъ Рима разсипа на све стране новце, да люде за себе примами; и да севласть Папина опетъ поврати.

Ово о историји Швайцарској, нека ти буде доста, кадъ бы више я знао, заиста бы ти више и казао, то ти е доста за уводъ къ путованю у Швайцарску, а путую-ћи далъ, кадъ узнамъ болъ, и како што ново примѣтимъ, одма ћу ти писати. Швайцарска е као што видишъ мала земля, може быти мања него наша Србија, али е болъ на-плоћена и у њој живе нешто више одъ два милиона ду-ша. Цела е Швайцарска разделъна на 22. окружја или Кантона, кои кантонъ сваки е за себе независимъ, и у-правля се собомъ, а међу тымъ сви су у братскомъ саю-зу, и шалю свое посланике у Бернъ на скупштину, гди се о общемъ интересу ради. Више одъ половине жителя протестанти су. — Швайцарске народности и языка нема, овуда говоре немачки; они кои су до Талијанске говоре талијански или романски, они око женевскогъ езера говоре француски, и велико е чудо, да се до сада, сбогъ языка и сбогъ народности није измеђъ њи нигда каква мрзость или зависть догодила. Њима е доста то да су у правомъ смислу люди, и да уживаю свою грађанску слободу под-пуно. И ни еданъ одъ та три народа неће се другчје зва-ти нигди него Швайцарцомъ. И сами они око Француз-ке границе, кои су чисти Французи, а знамо колику важ-ность француски народъ има у свету, и коликомъ сла-вомъ сја у историји, па ипакъ најпростѣй радѣ се зове Швайцарцомъ него Французомъ — а тако исто и Швай-церци одъ немачкогъ и талијанскогъ народа. То е као Ен-глези у Америки, што се люте кадъ имъ ко каже да су Енглези. Па и наши у едномъ краю одъ никога незави-сими, најпре кажу да су Црногорци, па онда да су Срби Еданъ народъ, ако осећа, цени и уважава оно што га чи-ни народомъ, онъ е онда велики, па макаръ га небыло више до неколико хиљада — као што и поединый човекъ ако зна, почитуе и брани на себы оно, што га човекомъ чини, надмашуе гомиле другѣй людѣй, и ако око себе не-може наћи, то онъ у себы налази свой светъ и свое лю-де. — Оно хинезко царство кое има више одъ сто ми-лиона жителя, имали већѣй свой државный и народный по-ность одъ Швайцарске.

М И Р О Ђ И Я.

(Речникъ за животъ.)

Брњица — ако нико незна шта е брњица, то учре-дници новина у овой години знаду шта е. То естъ није учредници у Србији него у Европи. Брњица се зове оно што е издетено одъ жице као котарица, кое обично ме-ђу по вароши псима на нюшку да неможе никога уести и да неможе по својој вољи лаяти. Ту брњицу за псе

изумели су рђави люди и лопови, да могу слободно и безъ стра зла чинити, и красти, еръ су тyme осигурани да ни едно псето неможе ѣи уести ни на њи лаяти. Добрима и поштенымъ людма лако е доказати да су тyme и они о-сигурани, у случаю ако бы кое псето побеснило, кое он-да свакога съ реда уеда. Но опетъ будући да има на свету више зли люди, то бы опетъ више њи и одъ самы бесны паса было уедено, а сви остали пси чуваю свою кућу прилжно и само на рђаве люде лаю и лопове уе-даю. У Бечу држати псето то е луксусъ, зато е и уда-ренъ и на њи порезъ. Лане у Юнио месецу, изашла е нова уредба одъ полицие да ни едно псето безъ брњице несме по сокаку одати. Чимъ та уредба оглашена буде, подигну се сви пси на буну. И сутра дтнь у бечкимъ но-винама „Хумористъ“ стаяло е слѣдуоће описанѣ пасъ буне: — „Чимъ е пуко гласъ, да се свима псима брњице на нюшку метну, гди е годъ кое псето было скочило е на обрану. Главна скупштина была е у изгореломъ Одео-ну, ту, кадъ су се сви зломыслени незадовольници скупили, еданъ велики шаровъ попео се на касапски панъ, и по-чео е говорити: „Браћо пси! ево последнѣ време насту-па, люди, кои су сами себи узели слободу, починю и у наша права дирати. Мы одъ сада несмемо лаяти, нама е забранѣно по гди комъ мимопролазећемъ алыну разце-пити, мало имъ е што су ударили на насъ, годишњи ѣу-мрукъ, него, чуйте! чуйте! да вамъ кажемъ, оће намъ и брњице да мету на нюшке!“, са сви страна повичу: „не-ћемо, нећемо, недамо се.“ Другѣй се попенъ да говори, изъ очю му севаю варице, зубима шкрипи, сва му дла-ка стои наострешена као у ежа — „чуйте ме, и я оћу да говоримъ.“ И сви се пси на ново ућуте и почну га слушати: „чуйте ме, и спремайте се да се колѣмо, мы мо-жемо противу людѣй воевати, еръ мы смо сложны, и у нашей историји нигди нема да смо се измеђъ себе клаи као люди. И я кажемъ последнѣ е време дошло, ево слу-шайте шта се одъ насъ захтева: прво, морамо плаћати што живимо. Друго, морамо узъ газду ићи привезани на узици. Треће, по баштама несмемо тамо амо трчати. Чет-врто морамо ошишани быти. Пето, морамо сваки гвоз-дену брњицу на нюшки носити; кои између насъ на то нецрстае за 24. сата мора се селити изъ Беча, мора о-ставити ову лепу престолну варошь — ко може на ово саизволити — та юштъ мало па ће се поступати съ на-ма као и съ людма.“ И са свию страна дигне се урлека-нъ одъ хиляду гласова: „Недамо се, недамо се.“ За тымъ еданъ старый рундовъ, едва се попенъ и почне говорити: „Умирите се мало — и я самъ пасъ као и вы, и я чувству-емъ ту неправду нама ианешену, али ако желите живити у овомъ лепомъ граду, ако се желите шетати по Гласѣ-ма и по Грабену, ако желите лепе танъире лизати, съ господомъ и съ госпояма у колима се возати, едномъ ре-чю, ако желите у друштву людѣй остати, а ви примите све и умирите се.“ „Доле съ њиме, доле съ њиме“ за-урла на ново хиляду гласова, и Одеонъ и да није разру-шенъ морао бы се одъ те вике разрушити. „То е издаи-ца, тай е у договору съ людма!“ — Наново се попенъ другѣй, и свераздирућимъ гласомъ почне говорити: „Бра-ћо, нама и није природа опредѣлила да ми съ людма жи-вимо, шуме су за насъ као и за остаду животиню опре-дѣлене, ми смо изневерили сву другу животиню, ми смо се са людма, общимъ непрѣятельмъ саюзили, ми смо съ людма другуюћи ишли у ловъ противъ остальы зверова, за насъ су шуме и пустынь, зато айдемо међу зверове, гди нема люди, тамо ћемо уживати нашу праву пасю слобо-

ду. Юштъ вамъ имамъ нешто важно реѣи, али пре него што вамъ кажемъ, разгледайте добро да нема кои човекъ међу вама, кои е дошао да шпионира, и кои бы ову тайну могао одкрити.“ У тай ма, почну сви лаяти и викали: „ево едногъ човека“ и за нѣмъ сви полете и тако та прва скупштина сврши се.“ — То самъ чито у Хумористу, и мыслио самъ да ће сви пси изъ Беча изаћи — кадъ сутра данъ рано, одемъ у Штирбекову кафану да доручкуемъ, или по србски да кажемъ да фруштукуемъ; видимъ на велико мое чудо све псе са брѣницомъ на нюшки, како око астала трче и мрвице купе — међу тымъ они безъ брѣнице иду одъ астала до астала и узъ гредъ слушаю, шта се люди разговараю.

РАЗМИШЛЯВАНЬ.

О употребленю гл. фонда школкогъ о побольшаню станя основны училишта и учителя.

Главный фондъ школскій заведенъ е съ намѣромъ, да се школе и учителя одъ лихве истогъ издржаваю. Но у устройеню новогъ фонда нема ни едне точке, коя бы опредѣливала: Кое школе, и кои школа учителя да се одтуда издржаваю. Садъ кадъ узмемо, да е овай фондъ постао изъ добровольны прилога, читавогъ народа, то е праведно, да цео народъ, одтуда и ползе има. И за иста найправеднѣ бы было по нашемъ мнѣнью, да се сви учителя народны основны школа овымъ фондомъ издржаваю. Али кадъ знамо, да се глав. фондъ школскій одъ прилога врло слабо умножава, то ћемо тежко до тога доћи моћи, да се наведено постигне. Ову цѣль постићи тымъ е теже, што, у колико фондъ растао буде, у толико ће юштъ веће потребе и издатцы постаяти. Народъ ће се умножавати, школа се све више подизати, па и већий трошкови бывати. Изъ наведеногъ види се, да гл. фондъ школскій, по постоенемъ умножаваню нѣговомъ, ни за много година до тогъ станя доћи неможе, да се одтуда сви учителя народны школа издржавати могу.

Садъ се питањъ пораћа: Да како и коимъ бы начиномъ реченый фондъ ову цѣль постићи могао? Помислити се и реѣи може: кадъ бы свака данакъ плаћаюћа глава за неколико година по еданъ талиръ приреза на тай фондъ давала, или кадъ бы сви общински приходи за неколико година у истый утицали, онда бы се цѣль за цело постигла. И занста, другимъ начиномъ гл. фондъ школскій скоро никадъ до тогъ станя доћи неможе, да се сви народни учителя, па и други училищны заведеня, издржавати могу. Но ми немислямо тако. Народу бы доста тежко было толикий прирезъ давати, или общинске приходе уступити, па ма то и за мало година было; а невиди намъ се ни пробитачно, новце одъ народа узимати и капитале за нѣгове потребе, градити. Народъ е живый и найпостояннй изворъ за све оно, што му треба. Онъ за свое потребе, а по наредби правительства свагда е давао, дае и даватъ ће онолико, колико е нужно. Што е више народа, и што су нѣгове потребе веће, то ће онъ све више и давати. Ово и садъ постои, и народъ радо, а тымъ юштъ радѣ дае, кадъ види, да се оно, што дае на нѣгове потребе и опредѣлену цѣль троши. Онъ свое школе и учитель и садъ издржава, и то кое прирезомъ, кое общинскимъ приходима; и ово ће чинити докле га годъ буде.

Може намъ когодъ реѣи: па то е све едно, или давао народъ за неколико година више, или сваке године по мало; а болъ е еданпутъ за свагда дати, па чакъ и потомке свое одъ даваня за школе и учитель ослободити. Ми овогъ мнѣнйя нисмо, и о ствари другоячѣе судимо. Свакий человекъ истина да е дужанъ по природи старати се о саданьимъ и будућимъ потребама своимъ; но ни еданъ человекъ нѣ у станю, па буди съ коіомъ потребомъ, за навекъ с'набдѣти се, па и потомке одъ исте ослободити. Человекъ е опредѣленъ да ради, па да има што му е потребно. Ово колико важи за поедине люде, толико юштъ више за читаве народе. Нама нѣ познато, да игди у свету има народа, кои бы н. п. давши за неколико година великий данакъ, толике капитале имао, да се државне потребе интересомъ подмирую и разходи застирую; а онъ да никаквогъ данка недае. Ово ако и нѣ савршено немогуће, али држимо за непрактично, и опредѣленю человеческомъ противно; ерѣ потребе човека радити нагоине, и одъ ленности га чуваю. — Овако стои и са другимъ общенароднымъ потребама.

Са предизложенымъ ми немислямо, нити кажемъ, да нѣ ни требало гл. фондъ школскій заводити. Не Боже сачувай! Онъ е за добру цѣль и срећу народа заведенъ; ерѣ има таковы заведеня, коя су читавомъ народу врло нужна, и коя бы се иначе, н. п. прирезомъ тежко издржавати могла. Овакова заведеня издржаваю се установльнымъ фондовима, или државномъ касомъ.

Кадъ смо казали, да се неможе, или да е врло тежко речену цѣль постићи съ глав. фондомъ школскимъ, то е питањъ: да како ће се моћи то уредити, да се учителя болъ награде и обезбѣде? Ми држимо, да се ово найлакше учинити може прирезомъ. Овай дае народъ за издржаванъ учителя и садъ, и то у целомъ отечеству нашемъ; но само гди маньй, а гди већй. Има окружя и срезова, гди свака данакъ плаћаюћа глава дае два, три четири или шесть гроша годишнѣ за издржаванъ учителя. Колико е у комъ окружю или срезу школа заведено, и колика е плата учительима опредѣлена, по томъ се и прирезъ дае: има окружя, гди на одну школу, три до петъ стотина порезки глава долази; а има и таковы, у коима хиляду и юштъ више порезки глава одну школску общину сачинява. Неки дакле окружя народъ четири путъ болъ напредуе, него други; и ово намъ се невиди, да цѣли државной одговара. — Гди заведенымъ прирезомъ немогу учителя ни средиѣ да се награде и издржаваю, ту неке общине своимъ учительима одъ свои прихода къ прирезной плати по 10. 20. или више талира годишнѣ додаю. Одъ приреза припадаюћу плату добиваю учителя одъ начальчества, или одъ срезки старешина; а додатке изъ общински каса, одъ кметова. На овай начинъ многи учителя одну часть плате одъ едне стране, а другу одъ друге добиваю; кое е доста незгодно за нѣи. Но и ово нѣ сва незгода. У некимъ окружяма, и по већой части, добиваю учителя плату на месецъ, а у другимъ по на два или три месеца; па и на дуже времена; ерѣ докъ се прирезъ непокупи, немаю одкуда исту примити. И ово, зло и бѣдно станъ учителя, юштъ горимъ чини; ерѣ кудъ имъ е мала плата, тудъ е юштъ и на време недобивзю, па зло за нѣи.

Кадъ смо навели, како учителя плату свою примаю, и казали, да се прирезомъ може найлакше станъ учителя поболшати и обезбѣдити, то се и ово питањъ намеће: како ћемо то моћи учинити, да се учительима боля и стаа-

на плата одреди, и да ову изъ едны руку, уредно и на месецъ примаю? Исто тако питати можемо: коимъ се начиномъ учинити може, да народъ целогъ отечества нашегъ еднако у морално-християнскомъ воспитаваню и просвети напредуе? Ми држимо, да се ово на овај начинъ најлакше учинити може: да се установе окружны училиштны фондови, кои да се састое изъ приреза. Овај прирезъ да се издначи у целомъ отечеству, н. п. да се на еданъ цванцикъ за годину сведе, и да га сви безъ разлике плаћамо, изузимаюћи: слуге, надничаре и калфе. Да се по 1/2 цванцика узъ свакиј полгодишній порезъ купи, и надлежномъ начальничеству предае, кое да учительима свакогъ месеца плату дае. Гди се одъ доякошнѣгъ приреза извѣстна и нужна сума у готовини неналази, ту, да бы се учительима плата на месецъ давати могла, да се прирезъ за по године еданпутъ за свагда напредъ покупи. У исто време да се пропише, гди мораю, школе постоати, и гди могу бити. Учителъ поделити на разреде, у смотреню плате, имаюћи предъ очима величину община, и скупоћу места у којима училишта постое. Гди се одъ опредѣленогъ приреза не бы могла опредѣлена плата учителя (особито окружны вароша и паланки) подмиривати, ту да се извѣстна сума одъ общински прихода по на по године узима, имаюћи у виду: колико се учительима кои община плате дае и колико оне годишнѣгъ приреза даю. —

На овај начинъ мислимо, да бы најлакше было стани учителя побольшати и у нужданъ поредакъ довести, па и народъ у то положенѣ поставити, да еднако у морално-християнскомъ воспитаваню и просвети напредуе. Ово е тымъ лакше у дѣло привести, што се овако одъ части и садъ практицира, само га треба у редъ довести и издначити. Ова пакъ еднакостъ и збогъ тога е нужна, што се у онымъ окружјама и срезовима людима неправедно види, кадъ чую, да се у другимъ окружјама и срезовима н. пр. по три, или четири; а кодъ нѣи по шесть гроша приреза школскогъ плаћа. Кои е по народу путовао и о томъ разговоръ водю, на више е места и често могао чути, да люди кажу: Ми едного княза сви имамо и слушамо, и у едной земљи живимо, па зашто да ми даемо за школе више, кадъ еднако валяду свима, па еднако за нѣи и да плаћамо.“ Еднакостъ дакле едной и цѣли води и едно цело сачинява, а гди е ово, ту е и правда.

Може се и то помислити, да бы болѣ было, да се овај прирезъ за учителъ изъ целе Србїе у едну касу, н. п. у глав. фондъ школскїй, стиче, па да се изъ ове учительи плаћаю. Но ми другоачїе о томъ мислимо. Овако стицанѣ новаца у едну гомилу само бы онда съ неке стране полезно бити могло, кадъ бы одъ ти новаца знатне суме претицале, и тако у исто време и фондъ бы се умножавао. Али, кадъ се само толико новаца одъ народа узима, колико е нужно, да се настоєћи учительи издржаваю, то бы се тымъ начиномъ само већїй трошакъ причинявао, и бесполезанъ посао умножавао. Ово пакъ чинити было бы по све не экономично и неумѣстно.

(Крајъ слѣдуе.)

ДОМАШНЕ НОВОСТИ.

— У окр. пожаревачкомъ у селу Пръову, некїй Еремїа Максићъ секући дрва, свади се са своимъ старимъ

братомъ, и кадъ овај полети да га туче, онъ га сикиромъ оштрилице тако удари по плећки, одъ кога ударца после три дана умре.

— Јованъ Митровъ изъ Азанѣ, кои е одъ дужегъ времена слабогъ здравля, оде са сватовима у Крнѣво по свою давно изпрошену девојку. Тогъ истогъ дана дође са девојкомъ и сватовима натрагъ, у надежди да се сутра са невестомъ венча; но исте ноћи тако ослаби да е до зоре издануо. А девојка буде враћена своимъ родителѣима.

— У Неделю 2. Марта држаће се главна скупштина о театру, на кою Читалиште позиваю се сви ГГ. чиновници, трговци, и свакиј прїатель народнѣгъ напредка.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— У Белгїи кадъ е гвоздени путъ 1835. год. отворенъ было е те године свега путника 400. хил. 1836. год, 800. хил. ланьске пакъ 1851. год. прешло е путника 4. милиона и 200. хил.

— Канингъ енглезки посланикъ за когъ се говори да ће постати министеръ инострану дѣла у Енглезкой, отишао е већ изъ Цариграда.

— У Паризу изашла е едн уредба, коїомъ се одпушта изъ службе и у пензию меће свакиј онај судейски чиновникъ кои пређе преко 70. година.

— Генералъ Мармонтъ последнїи маршалъ Францускогъ царства умро е у Венеци. То е онај што е за време Наполеона тукао се, и быо побеђенъ одъ Црногораца.

Огласъ.

(3)

(3—3)

Кућу мою, коя лежи до куће браће Молеровића, у сокаку съ Теразија на Саву водећемъ, оћу да продамъ. У ньюй, коя е двокатна, има 5. соба, 1. оцакля и две куйне са јоштъ некимъ зградама у авлїй. Кои е жели купити, некъ се мени яви, или у трговини Браће Барловаца. Цена е врло умѣрена.

М. I. Барловацъ.

(4)

(3—3)

У Банату у варошицы Саска три штаце одъ на дунаву лежеће вароши Базїаша, налазећа се гвоздена фабрика, коя е одъ скоро прорадила, и врло лепе бронзане еспапе издае, препоручуе се почитаємимъ ГГ. трговцѣма кои бы такове желили, съ уверенїемъ да ће купацъ еспапе исте евтинїе добити, него изъ осталь места, а врло су малимъ трошковима изложено, по чему се изъ Базїаша дунавомъ за данъ у Земунъ може доћи. Умољавасе сваки кои буде радъ кодъ подписаногъ обширнїе извѣститисе.

У Београду 2. Фебр. 1852. калфа трг. кодъ госп. Браће Димитрїевичъ у Зданию.

Коста Марковићъ.

(5)

(1—3)

Мою кућу снїже Варошь - капиє, према Типографїи, коя има одоздо дућане и изгледъ на оба два сокака, продаемъ, ко жели узети, нека ми се ради погодбе у истой кући прїяви.

Димитрїе Ненадовићъ.